

Už nikdy v bezpečí

Náš život se může změnit jen díky vyzrazení informací, které se nikdy nikdo neměl dozvědět. Naše soukromí už poté neexistuje, jste pronásledováni a ví o vás vše, ví, kde se nacházíte, ví, co právě děláte a to vše kvůli tajným dokumentům a informacím, na kterých jsem pracoval téměř sedm let. Sledovali mě od té doby, co jsem odešel z Pentagonu, nejspíš věděli, že tam nepracuji pro nic za nic. Informace, které jsem získal, jsem ukládal do počítače, což byla chyba. Dostali se do mého počítače i přes veškerou ochranu dokumenty zničili a vymazali.

Naštěstí z mé hlavy nezmizely, ano všechno to podstatné si pamatují, ale je to jedna hrozba, která mě děsí a to, že se mě snaží zabít. Protože věci, které jsem zjistil, se týkají sledování lidí přes web kamery a jiná zařízení, doslova si nás hlídají jako ovečky, ovládají nás a drží si nás na uzdě. Opravdu tady platí věta: „*Velký bratr se dívá...*“ ať už jsou to Illumináti nebo další vyšší organizace, sledují nás, a to neustále.

Kvůli tomuto, kvůli pravdě mě chtějí umlčet. Nechtějí, aby se to dozvěděli ostatní, nechtějí, abych žil. Jenže já už stejně nežiji, můj domov, můj život, moje soukromí je zničeno. Vzali mi identitu a prohlásili mě za teroristu. Tohle není život, tohle je útěk... už nežiji.

Jsem teď bezcenný, jen má hlava má cenu zlata. Už se ke mně nechovají jako k lidské bytosti, už jsem pro ně jen štvanou zvěří, nepodstatný článek, který musí být zničen.

Teď už znám pravdu, vím, co jsou zač a mám z nich větší strach než předtím. Jsem úplně odříznutý od okolního světa a jediné, co mě naplňuje a drží nad vodou, je pomsta. Tak moc bych se chtěl pomstít, ale jak?

Jak? Jan bych vyšel ze svého úkrytu, tak by se na mě vrhli jako supi na mršinu.

Už z toho místa šílím, ani nevím, jaký je den, natož měsíc, ani nevím, proč píše tento „vzkaz“. Malý, uzavřený prostor někde v podzemí v lesích Severní Ameriky. Tam se nacházím, místo bez signálu a lidské civilizace a pořád a pořád dokola si přehrávám věci, které znám-tajné informace.

Chtěl bych na ně zapomenout, jenže to nejde. Pohltily moji mysl tak, že si nepamatuji ani na základní školu. Čas od času mám chuť se zabít, ale zároveň chci žít. Lidé za každou cenu chtějí přežít a to samé platí i pro mě, jenže nutkání sáhnout po zbrani je moc lákavé na to, abych neodmítl.

Čas se krátí a čas je náš nepřítel, náramkové hodinky neustále tikají a provokují. Zbraň je blízko a já ztrácím rozum, už jen když to píše, proto nezbyvá nic jiného, než umlčet myšlenky, umlčet informace, které mě trýzní.

Na začátku jsem chtěl, aby se lidé dozvěděli pravdu, jenže co by bylo, kdyby se to dozvěděli? Miliony životů by byly ohroženy, už by mnozí neměli soukromí a bezpečí... zbyl by jenom strach a zlost.

Došel jsem k závěru, který jsem odmítal, ale teď se čas naplnil... Nepomstím se, ale aspoň ušetřím utrpení jak sobě, tak ostatním.

Aneb lež nás naplňuje a je naší útěchou...

Steve Nerson